RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 120.127 van 4 juni 2003
in de zaak A. 130.983/VII-28.603.

In zake : de n.v. DOMO GENT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

tussenkomende partij :

de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM),
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DOMO GENT op 24 december 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 25 oktober 2002 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen het besluit van de OVAM van 26 juli 2002 waarbij deze het "bodemsaneringsproject nv DOMO GENT" conform verklaart aan de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. RYCKBOST, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat J. DE CONINCK die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat P. LUYPAERS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De rechtspleging</u>

Overwegende dat de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest met een verzoekschrift van 26 februari 2003 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat haar verzoek kan worden ingewilligd;

2. <u>Feitelijke gegevens</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij exploiteert een textielbedrijf in Gent, Nederzwijnaarde 2, op percelen die eigendom zijn van de n.v. FABELTA SERVICE (thans de n.v. DOMO SERVICE).

2.2. Op 7 maart 2000 meldt de n.v. FABELTA SERVICE aan de tussenkomende partij dat zij de gronden overdraagt aan de verzoekende partij. Bij de melding wordt een oriënterend bodemonderzoek gevoegd.

Met een brief van 3 april 2000 antwoordt de tussenkomende partij dat er, op basis van het oriënterend bodemonderzoek, ernstige aanwijzingen zijn dat er op de gronden historische bodemverontreiniging voorkomt die een ernstige

bedreiging vormt, alsook gemengde bodemverontreiniging. De n.v. FABELTA SERVICE wordt aangemaand een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren, voor de historische en voor de gemengde verontreiniging.

2.3. Met een op 28 juni 2000 verzonden brief bezorgt de verzoekende partij een beschrijvend bodemonderzoek aan de tussenkomende partij. Ze laat daarbij weten zich voor de historische verontreiniging te zullen beroepen op de vrijstelling van artikel 31, § 2, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (Bodemsaneringsdecreet).

In een brief van 23 augustus 2000 verklaart de tussenkomende partij het beschrijvend bodemonderzoek conform aan de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet; de verzoekende partij moet binnen zes maand een bodemsaneringsproject opstellen, voor zowel historische als gemengde verontreiniging op perceel 391v.

2.4. Op 20 november 2000 bezorgt de tussenkomende partij aan de verzoekende partij een afschrift van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 6 november 2000 waarbij perceel 391v wordt aangewezen als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden.

2.5. Met een brief van 4 januari 2001 maant de tussenkomende partij de verzoekende partij aan om de sanering uit te voeren.

Op 9 januari 2001 antwoordt de verzoekende partij bereid te zijn tot sanering over te gaan voor wat betreft de door haar veroorzaakte verontreiniging (ethylbenzeen, xylenen en dichloormethaan), en vraagt ze vrijstelling van de saneringsplicht voor de verontreiniging van de bodem met minerale olie en de verontreiniging van het grondwater met arseen, zink en minerale olie. Zij vraagt de tussenkomende partij ook de mogelijkheid te onderzoeken om ambtshalve tussen te komen voor dat laatste gedeelte van de sanering. In dat laatste geval zou alles in één project kunnen worden gesaneerd.

Met een brief van 31 januari 2001 verleent de tussenkomende partij uitstel tot 30 juni 2001 voor het indienen van een bodemsaneringsproject, en met een brief van 9 maart 2001 verwerpt zij de vraag van verzoekende partij om gedeeltelijk vrij te worden gesteld van de saneringsplicht.

2.6. Een administratief beroep vanwege de verzoekende partij tegen deze laatste beslissing wordt door de bevoegde minister op 28 juni 2001 verworpen.

De verzoekende partij dient tegen deze beslissing bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in.

In zijn arrest nr. 102.040 van 19 december 2001 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dit besluit, omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond. Het annulatieberoep (A. 109.542/VII-24.379) is nog hangende.

2.7. Op 2 mei 2002 bezorgt de verzoekende partij aan de tussenkomende partij een bodemsaneringsproject. De saneringswerken zouden 281 weken (ongeveer vijf en een half jaar) duren, waarna nog tien jaar en twee maanden nazorg zou nodig zijn. Er wordt voorgesteld de saneringswerken te starten op 1 maart 2011.

Op 26 juni 2002 verklaart de tussenkomende partij het bodemsaneringsproject conform aan de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet. Beslist wordt echter ook dat de saneringswerken ten laatste op 31 december 2005 moeten aanvangen, en dat tot die tijd een monitoring moet gebeuren van de situatie.

2.8. De verzoekende partij tekent, samen met de eigenaar van het terrein, administratief beroep aan tegen de conformverklaring, voor wat betreft de opgelegde uiterste aanvangsdatum en voor de in afwachting opgelegde monitoring.

De Adviescommissie Bodemsanering adviseert ongunstig.

Op 25 oktober 2002 wordt de bestreden beslissing genomen : het beroep wordt verworpen. De uiterste aanvangsdatum en de voorafgaande monitoring blijven behouden;

3. <u>Beoordeling</u>

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat luidens artikel 8, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de

rechtspleging in kort geding voor de Raad van State de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan;

3.2. Overwegende dat, met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de verzoekende partij het volgende uiteenzet :

> "(...)
> Indien er geen schorsing wordt bevolen van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit dan zal er op het ogenblik van de uitspraak over het annulatieverzoek noodzakelijkerwijze reeds een volledige sanering hebben plaatsgevonden van het verontreinigde grondwater, minstens reeds gedurende een aanzienlijke periode een uitgebreide monitoring hebben plaatsgevonden, terwijl het precies aan verzoekende partij toekomt om niet dringende saneringsoperaties uit te stellen volgens de noodwendigheden en derhalve hiervoor jaarlijks ook reserves op te bouwen.
> Met de schorsing van de conformverklaring van het bodemsaneringsproject kan de uitvoering van de sanering en de opgelegde intense monitoring nog enige tijd worden uitgesteld.
> Zulks is ook de ratio legis van het Bodemsaneringsdecreet.
> Immers zijn vanuit het oogpunt van een duurzaam milieu- en natuurbeleid, maar ook met voldoende realiteitszin, de lange termijn doelstellingen met betrekking tot de verontreinigde gronden in Vlaanderen in het Milieubeleidsplan 1997-2001 bepaald (Het Vlaamse Milieubeleidsplan 1997-2001, MINA-Plan 2, 65). Hierin wordt gesteld dat de problemen voor historische bodemverontreiniging moet worden opgelost, minstens de gevolgen voor mens en milieu tot een minimum worden beperkt, maar tevens bepaald wordt dat de sanering van de meest urgente historische bodemverontreiniging aangevat moet(en) worden vóór 2021 en alle historische bodemverontreinigingen die een ernstige bedreiging vormen moeten worden gesaneerd vóór 2036. Dit laat verzoekende partij inderdaad ook enige tijd voor de uitvoering van de sanering.
> Hierbij dient nogmaals te worden aangehaald dat de bestaande juridische en feitelijke situatie, waarbij enerzijds een procedure hangende is voor Uw Raad (G/A 109.542/VII-24.379) betreffende de vastgestelde historische bodemverontreiniging en meer in het bijzonder omtrent het statuut van het onschuldig bezit en de mogelijke saneringsplicht of vrijstelling hiervan en anderzijds betreffende de nieuwe verontreiniging van het grondwater verzoekende partij verplicht is, en hiertoe ook bereid is, om tot sanering over te gaan, terwijl de feitelijke en

wetenschappelijke aanpak van de saneringsproblematiek ertoe noopt dat de saneringsoperatie van zowel de nieuwe als de historische verontreiniging gelijktijdig in eenzelfde saneringsconcept wordt uitgevoerd aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid.

Alsdan is de kans zeer groot dat zelfs bij een latere eventuele vernietiging van het weigeringsbesluit, de administratieve overheid geen vrijstelling van saneringsplicht meer zal toekennen aangezien de verontreiniging inmiddels reeds gesaneerd is, derhalve het verzoek zonder voorwerp is geworden. Dit maakt het ook meteen onmogelijk om nog beroep te doen op een eventuele ambtshalve tussenkomst door de OVAM o.g.v. artikel 45, § 2 van het Bodemsaneringsdecreet zulks terwijl nu in het regeerakkoord werd ingeschreven dat er meer middelen zullen ter beschikking gesteld worden voor bodemsaneringsoperaties.

Verzoekende partij lijdt minstens hierdoor een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel.

Dit ernstig nadeel zal zij niet meer kunnen herstellen aangezien door de uitvoering van deze gehele sanering, haar verzoek tot vrijstelling van saneringsplicht na een eventueel vernietigingsarrest door Uw Raad, hoe dan ook zal afgewezen worden gelet op het feit dit zonder voorwerp geworden is en/of de verzoeker geen actueel belang meer heeft.

De vordering tot schorsing heeft daarenboven nut voor verzoekende partij, nu de overheid door een schorsingsarrest ertoe zal aangezet worden om de zaak opnieuw te onderzoeken in het licht van het gestelde in het schorsingsarrest, en in voorkomend geval de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw over de aanvraag te beschikken. (R.v.St., ANCIAUX Henry DE FAVEAUX, nr. 34.018, 8 februari 1990)

Minstens zal de schorsing van het bestreden besluit aan verzoekende partij meer duidelijkheid verschaffen omtrent de ernst van de middelen en de mogelijkheid tot vernietiging van het bestreden besluit.

Hierbij dient tenslotte ook te worden gesteld dat het ernstig bevinden van de middelen, ook de ernst van het aangevoerde nadeel moet beïnvloeden (R.v.St. BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995; R.v.St. n.v. GEBROEDERS DELHAIZE en Cie 'De Leeuw', nr. 42.781, 4 mei 1993)";

3.3. Overwegende dat de verwerende partij daarop in essentie als volgt antwoordt :

"(...)

Het nadeel van verzoekster ligt (...) uitsluitend in het tijdselement. De kosten zullen in alle geval niet afnemen door later de sanering aan te vatten wel integendeel stelt de bodemsaneringsdeskundige zelf dat de kosten zullen stijgen weze het beperkt.

(...)

Bovendien is het nadeel zoals omschreven door de verzoekende (partij) niet het gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat het ernstig nadeel dient voort te vloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en niet uit het tijdsverloop dat de annulatieprocedure in beslag neemt (R.v.St., 13 juli 1994, inzake BVBA LAMBRECHTS, nr. 48.620). In casu dient de verwerende partij alleszins vast te stellen dat het door verzoekster omschreven nadeel, blijkbaar voortvloeit uit het tijdsverloop dat de annulatieperiode aangaande het door haar ingeroepen onschuldig bezit in beslag neemt, en niet uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op de conformverklaring van het door de verzoekende partij bij de OVAM ingediende bodemsaneringsproject, met name de termijn waarbinnen de sanering

dient aan te vangen en het opleggen van de voorwaarde om een zesmaandelijkse monitoring te verrichten. De door de verzoekende partij aangehaalde 'onomkeerbaarheid' van de sanering, hetgeen het nadeel volgens haar zou zijn, is geen gevolg van de onmiddellijke uitvoering van de beslissing door de minister genomen.

Ten slotte is het eventueel nadeel van verzoekster louter van pecuniaire aard en eenvoudig te herstellen. Verzoekster, indien zij al een nadeel zou leiden ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing quod non, kan zich steeds tot de justitiële rechter wenden ten einde het financieel verlies dat zij eventueel zou leiden, te trachten recupereren.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat het aandeel van de historische verontreiniging ongeveer 47% van de totale saneringskostprijs zou bedragen, en dat de kostprijs van de gekozen saneringswijze geraamd wordt op € 980.l08,l7. (zie pagina 23 van het verzoekschrift tot schorsing)

Zulks betekent dat het financieel nadeel van verzoekster ongeveer € 460.650 zou bedragen. Dergelijke (gespreide) uitgave is voor de verzoekende partij geenszins van aard dat zij de levensvatbaarheid van het bedrijf in het gedrang brengt. Op te merken valt hierbij dat de saneringswerken dienen aangevat te worden voor 31 december 2005, waarbij de eerste weken enkel voorbereidingen zijn voorzien. De ganse saneringsoperatie wordt gespreid over 281 weken, zijnde meer dan 5 jaar. Derhalve kunnen reeds aanzienlijke reserves worden voorzien vóór de saneringsoperatie aan te vatten. Bovendien kan verzoekster door middel van een externe financiering uiteraard ook de kostprijs van de sanering spreiden over een ruimere periode. Reeds in februari 2000 werd een oriënterend bodemonderzoek verricht waarbij verontreiniging werd vastgesteld, zodat verzoekster wellicht reeds aanzienlijke reserves heeft aangelegd.

Op geen enkele wijze toont verzoekster in concreto aan dat de financiële gevolgen die verbonden zijn aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, moeilijk te herstellen zouden zijn. Principieel stelt Uw Raad dat een geldelijk nadeel of het derven van een financieel voordeel niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd kan worden (R.v.St., 27 oktober 1989, inzake U.P.E.A., nr. 33.304; R.v.St., 28 september 1990, inzake HOFMAN, nr. 35.606; R.v.St., 25 november 1991, inzake BRONDEL, nr. 38.154; R.v.St., 8 juli 1992, inzake GOBERT, nr. 40.000; R.v.St., 1 oktober 1992, inzake BALLOUD, nr. 40.560; R.v.St., 28 september 1993, inzake BRASSEUR, nr. 44.259).

Zoals gezegd bestaat steeds de mogelijkheid om ingeval van een annulatieberoep, een vordering in schadevergoeding voor de justitiële rechter aanhangig te maken.

Andere schade dan financiële is er niet. De verwerende partij kan de stelling van verzoekster niet aanvaarden dat de 'onomkeerbaarheid' van de sanering als dusdanig moeilijk te herstellen is. Niemand, ook verzoekster niet, heeft evident belang bij het 'omkeren' van de sanering, zodat de 'onomkeerbaarheid' als dusdanig geen nadeel kan zijn.

(...)";

3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij stelt :

"De tussenkomende partij merkt op dat het ernstig nadeel zoals beschreven in het verzoekschrift vreemd is aan de bestreden beslissing, doch veeleer verband lijkt te houden met de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring.

In ieder geval dienen de saneringswerken slechts aan te vatten vanaf 31 december 1995, derhalve 3 volle jaren na het instellen van de vordering tot

schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Zulks stemt tot nadenken over de ernst van het nadeel ...

In de mate dat een ernstig nadeel kan worden ontwaard, dan heeft zulks louter betrekking tot een financieel nadeel. In het verzoekschrift wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat 'het precies aan verzoekende partij toekomt om niet dringende saneringsoperaties uit te stellen volgens de noodwendigheden en hiervoor jaarlijks ook reserves op te bouwen'.

Een financieel nadeel is in beginsel steeds herstelbaar.

De verzoekende partij verwijst nog naar het 'MINA-plan 2, Het Vlaamse milieubeleidsplan 1997-2001', dat werd vastgesteld bij B.Vl.R. van 8 juli 1997 houdende de vaststelling van het milieubeleidsplan overeenkomstig artikel 2.1.10 §2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Zij verwijst in het bijzonder naar een vooropgestelde timing inzake historische bodemverontreiniging.

Zij durft evenwel niet te stellen dat deze timing deel uitmaakt van het actieplan - dat deel uitmaakt van het milieubeleidsplan -, en beweert geenszins dat deze timing zou behoren tot de bindende bepalingen van dit plan.

Indicatieve planning leidt in principe tot een beleid maar verplicht de overheid niet om die planning te volgen (cfr. DEKETELAERE, K. (ed.), Handboek Milieurecht, Brugge, die Keure, 2001, p. 447).

De geciteerde bepalingen maken geen deel uit van het actieplan van de Vlaamse regering, en kunnen derhalve niet verbindend zijn. Anderzijds wordt opgemerkt dat - indien er sprake zou zijn van verbindende bepalingen, quod non - van bindende bepalingen kan worden afgeweken als daartoe dringende en gewichtige redenen zijn (cfr. DEKETELAERE, K. (ed.), o.c, p. 448).

De bewering van de verzoekende partij dat de overheid een ev. vrijstelling van saneringsplicht na vernietiging van de bestreden beslissing zou weigeren - omdat de sanering reeds zou zijn uitgevoerd en derhalve het verzoek inzake onschuldig bezit zonder voorwerp zou zijn geworden -, houdt louter verband met de procedure G/A 109.542/VII-24.379 en is derhalve vreemd aan de bestreden beslissing. Deze bewering is bovendien hypothetisch en strijdig met de gevolgen van een ev. vernietiging (gezag van gewijsde - retroactieve werking)";

3.5. Overwegende dat in het verzoekschrift niet concreet wordt uiteengezet op welke wijze de opgelegde monitoring en de uitvoering van de sanering vanaf de in het bestreden besluit voorziene datum aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen; dat een louter theoretische uiteenzetting niet volstaat om het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen; dat de uiteenzetting vooral slaat op de opgelegde uiterste aanvangsdatum van de saneringswerken, 31 december 2005 in plaats van 1 maart 2011, zoals door de verzoekende partij voorgesteld; dat de verzoekende partij met haar vordering tot schorsing uitstel wenst te krijgen voor de start van de saneringswerken, zodat er tegen die tijd duidelijkheid zou zijn over de saneringsplicht betreffende het luik historische verontreiniging, door een uitspraak van de Raad van State in het annulatieberoep A. 109.542/VII-24.379; dat zij vreest dat anders de sanering zal zijn voltooid vooraleer die uitspraak er is, en dat de Raad van de State bijgevolg dat annulatieberoep onontvankelijk zal bevinden bij gebrek aan actueel belang, of dat na

een annulatie-arrest de overheid de vraag om als "onschuldig bezitter" te worden erkend zonder voorwerp zal verklaren; dat de thans bestreden beslissing oplegt de saneringswerken te starten uiterlijk op 31 december 2005; dat deze werken ongeveer vijf en een half jaar zullen duren, en dus medio 2011 in beginsel zullen beëindigd zijn; dat er vervolgens nog gedurende iets meer dan tien jaar nazorg zal nodig zijn; dat, daargelaten de vraag of de duur van een annulatieprocedure als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen en of het -in hoofdzaak pecuniair- nadeel te dezen als moeilijk herstelbaar kan worden beschouwd, redelijkerwijze kan worden verondersteld dat er vóór die datum reeds een arrest zal zijn gewezen in de zaak A. 109.542/VII-24.379; dat de verzoekende partij eveneens betoogt dat de ernst van het nadeel ook bekeken moet worden in het licht van de onwettigheid die in het verzoekschrift uiteengezet is; dat evenwel de twee grondvoorwaarden voor de schorsing een afzonderlijke beoordeling vereisen; dat zij trouwens in haar verzoek-schrift ook geen concreet en rechtstreeks nadeel heeft geput uit de ernst van enige onwettigheid;

3.6. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Openbare Afvalstoffenmaat-schappij voor het Vlaamse Gewest in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 3</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juni tweeduizend en drie, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **E. BREWAEYS.**